

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Et Besøg

Citation: Fibiger, Mathilde: ""Et Besøg"", i Fibiger, Mathilde: "*Et Besøg*", 1851, s. 68.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger02val-shoot-idm139950813766864/facsimile.pdf> (tilgået 27. oktober 2021)

Anvendt udgave: "Et Besøg"

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

elske Gud ubenfor Stabningen, og i den Grad foragte og fornægte ham i Stabningen, saa vi forudsatte at alene den Omstændighed, at vi gjere Kampen for alt hvad der er godt og herligt til vort Formaal i Livet, og at vi behjænde vor Stræben for Verden, vilde være Narfag nok til at paadrage os vore Medmenneskers Had og Hjendskab? Nei, saaledes ikke de Mennesker, Gud skabte i sit Billede! Vel kan jelo den ærligste Stræben møde Modstand, og vække de Middelmaadiges Had og Spot; Modstand kan den bekjæmpe, Hadet kan den afsvæbne eller beklage, Spotten kan den ignorere. Men naar den møder Modstand og Misgjendelse hos de Bedre, da maae den ikke troe at det er alene fordi den vilde noget Udmærket, men fordi den ikke kunde gjere det; thi Villien i og for sig, er ikke nok. Misforstaaelsen maae sjeldent tilregnes den ene af Parterne; thi om der end paa den ene Side findes Uviljelighed til at forstaae, saa findes der sikkert paa den anden Side Mangel paa Evne til at gjere sig forstaaelig. Enhver god Tanke, som er godt, det vil sigge fatteligt, udtrykt, vil altid af Mange blive modtaget med Glæde. Kjærligheden taler et Sprog, som Enhver forstaaer, der forstaaer at elske, thi det er vort Fædrelands Sprog, det Ideens Sprog, hvori vi Alle ere Landsmænd, ligemeget til hvilken Nation, eller til hvilket Parti vi høre. Derfor er det en Vansid, i Kjærlighedens Navn at ville isolere sig, thi derved viser man kun Egoisme.

Dg denne skjøne Retning kunde let min Idealisme

taget! Jeg fandt det saa stort, at lide Forfølgelse for Idens Skyld, istedetfor at betænke hvor langt større det er, ved den at standse en urimelig Forfølgelse, at afdæbne Hadet, og at kæmpe med Menneskene, heller end imod dem! den jordiske Kjærlighed, Menneskekjærligheden, er ikke den himmelske imod. Ah, langt snarere synes mig, at det er en og den samme! Man maae jo elske det Himmelske i det Jordiske, det Uhyllige i det Synlige, Gud i Menneskene, thi hvor kan man troe paa en Gudsdom, som svæver i den høvide Himmel, naar man ikke træer paa ham i Skabningen, hvor han leder og rører sig, hvor han aabenbart har tilkjendegivet sig for os? Mit hvidt har hidtil har begejstret mig, er jo ogsaa udgaaet fra Mennesker, udført af Mennesker, og gjennem Sandserne har det Overjandfælige aabenbaret sig for mig. At fornægte Sandfæligheden („det for Sandserne tilværende“) vilde altsaa være at afstjære al Forbindelse mellem det Aandelige og det Materielle, at spærre sig selv Wei til Ideen. Naturen, Kunsten, Poesten, vilde vi blive ubelukkede fra, thi de opfattes af os gjennem Sandserne. Hvad har da den stakkels Natur gjort, at vi skulde stamme os ved den, og fornægte den? Har den ikke vist os det, vi saa ofte forgjæves søgte udenfor den: — Skjønhed? Gav den os ikke Luvsindshyd i Mængde, da vi vare Børn i Umiddelbarheden? Og nu skulde vi vende den Anggen, eller endog kæmpe imod den, for Idens Skyld? Er da Ideen unaturlig? Nei, den er overnaturlig, den er Na-

turens Besiddelse, der har hævet sig til Betragtningens Standpunct, over sig selv. Det er den samme Mand, der hviler drømmende i Naturen, som Barnet i Buggen, og i Ideen svæver bestuende over Tilværelsen, i fuld Selvbesiddelse. Derfor vil Ideen altid bevare sin Naturlighed, og Enhver, der lødriver sig fra Naturen, vil tillige rive sig løs fra Ideen.

Seer, det vilde være bittert at erkjende, naar man havde isoleret sig; thi selv om man vilde vende tilbage, fandt man kanske, at man havde forsmaaet og forspildt det der vanskeligt lod sig vindes igjen, og uden hvilket Ideen ogsaa er tabt. Derfor maae jeg være saa taknemmelig og glad, fordi Naturen holdt mig fast i sine Arme, og ikke lod mig gaae i saa sørgelig Landflygtighed! Aldrig har Himlen forekommet mig saa' blaae, deiligst Baa og Waenge saa sommerriig — Menneskene saa smukke! Det er som om Naturen tilskullede mig; Alt dette vil jeg give Dig, fordi Du' faldt ned og tilbød mig! —

Jeg er som sædvanligt kommet fra den lige Wei, og det saa forkeert, at jeg ikke alene har talt om mig selv, istedetfor om Eder, men ogsaa til mig selv — som det synes! Thi Eder fortæller jeg jo intet Nytt ved at udvikle til hvilken farlig Overlighed, og yderlig Fare Claras separativste Ideer føre. Det have I jo alle sagt mig for længe siden. Modtag da min „Besjendelse," som en frimodig Tilstaaelse af at I havde Ret i noget, og jeg selv Uret i meget. Og nu ikke mere herom! — Det er